

Eindtijdbode

Jezus Christus en Dien gekruisigd

<https://www.eindtijdbode.nl>

Evenwichtig geloofsleven

Het Oude Testament en het Nieuwe Testament

2

Het Oude en het Nieuwe Testament behoren bij elkaar. Dat blijkt soms op heel bijzondere wijze. Ik werd daarbij bepaald door een aanhaling uit het Oude Testament in het Nieuwe Testament. Paulus citeert in 2 Korinthe 4:13 de dichter van Psalm 116, die in het 10de vers van zijn psalm schrijft: **“Ik heb GELOOFD, daarom SPRAK ik”** (SV). Zoals Jakobus in zijn zendbrief duidelijk maakt, dat geloof gepaard moet gaan met geloofswerken (zie Jakobus 2:14+17+20+26) zo benadrukt Paulus, in eerdergenoemd vers, dat het geloof moet worden gevolgd door het geloofs-SPREKEN (het “spreken des geloofs”). Wie de Geest des geloofs ontvangen hebben (dat is niets anders dan de HEILIGE Geest, want het geloof is iets waarmee wij God behagen en het is uitgesloten, dat uit de zondige menselijke natuur iets voortkomt, dat aangenaam is voor God), die zullen niet alleen geloven, maar ook uit dat geloof SPREKEN.

Het spreken van het geloof

Dit spreken des geloofs komen wij dan ook zowel bij de psalmdichter als bij Paulus tegen. De psalmist was in **grote benauwdheid** (zie Psalm 116: 3), maar hij GELOOFDE en dus SPRAK hij. Wat sprak hij en tot wie? De verzen 1 en 4 (van Psalm 116) leren ons dat hij zijn stem ophief tot God in zijn grote nood; hij BAD. Ook Paulus spreekt in 2

3 Korinthe 4 van **verdrukking en vervolging**. Hij droeg “*het sterven (SV: de doding) van de Heere Jezus*” mee in zijn lichaam (zie 2 Korinthe 4:10, HSV) en werd “*voortdurend aan de dood overgegeven om Jezus’ wil*” (zie 2 Korinthe 4:11, HSV), maar hij GELOOFDE en daarom SPRAK hij. Wat hij sprak, dat kunnen wij afleiden uit het 14de vers (van 2 Korinthe 4). Het spreken des geloofs was in zijn geval geen spreken tot God (bidden), maar een belijdenis, een roemen, een geloofs-GETUIGENIS, met de volgende inhoud: in de opstandingskracht van Jezus wandel ik en zal ik wandelen!

Tweeërlei spreken

Doch nu komt de moeilijkheid. Want, zo vragen wij ons af, heeft Paulus dat Oudtestamentische woord dan uit zijn verband gelicht? Nu is er toch sprake van twee verschillende soorten spreken? Het spreken in Psalm 116 is GELOVIG BIDDEN, terwijl het spreken in 2 Korinthe 4 is: GELOOFSTAAL SPREKEN. In het ene geval wordt iets anders bedoeld dan in het andere. Zeg echter niet: “dus tegenspraak”, maar zie hoe het één het ander aanvult, of, beter gezegd, VERVULT. Wat van het Nieuwe Testament ten opzichte van het Oude Testament als geheel geldt, dat geldt ook ten aanzien van onderdelen van dat Nieuwe Testament. Jezus kwam niet om de Wet en de Profeten (dat is: het Oude Testament) te ontbinden,

maar om die te VERVULLEN ¹ (zie Mattheus 5: 17). Het Nieuwe Testament maakt het Oude Testament niet overbodig, maar VERVULT het. In die kleine zin – **“Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken”** (zie 2 Korinthe 4:13) – wordt dat aange-
toond.

Belofte en vervulling

4 Want wie de Geest des geloofs bezitten, zullen waarachtig kunnen bidden, maar ook waarachtig kunnen getuigen (geloofstaal spreken)! Het Oude Testament en het Nieuwe Testament zijn als de twee benen of pijlers van een evenwichtig geloofsleven (voor een evenwicht zijn twee steunpunten nodig). Het Oude Testament kunnen wij samenvatten in het woord “BELOFTE” (het behoort bij de tijd van de typen, de schaduwen, de heenwijzingen naar Christus, de beloften). Het Nieuwe Testament kan worden samengevat in het woord “VERVULLING”. Als wij het één en het ander op het geloofsleven betrekken, dan kunnen wij stellen dat wij het Oude Testament en het Nieuwe Testament als het ware “ervaren” (“beleven”), wanneer wij enerzijds leren PLEITEN OP DE BELOFTEN (dat is: gelovig bidden) en anderzijds leren LEVEN IN DE WERKELIJKHEID VAN DE OVER-

¹ Zie eventueel onze GRATIS studie [“De 10 vervulde \(volmaakte\) geboden \(voor het Koninkrijk der hemelen, op aarde, de Gemeente van de Here Jezus Christus\)”](#) van E. van den Worm. (noot AK)

WINNING VAN CHRISTUS (wat blijkt uit een krachtig geloofs-GETUIGENIS). Niet allen het één, maar ook het ander is nodig voor een Nieuwtestamenteisch gelovige. Beide zijn de uitwerking van waarachtig geloof en tezamen zorgen zij voor een evenwichtig geloofsleven. Zij sluiten elkaar niet uit, maar vullen elkaar aan. Als beide worden gekend in ons leven, dan zullen wij niet vervallen in extremiteiten. En, om dit duidelijk te maken, moest het “spreken” van Paulus in 2 Korinthe 4 een ander spreken zijn dan dat van de psalmist in Psalm 116.

O, volmaakte harmonie van het Goddelijk Woord!

H. Siliakus

Uit: Tempelbode, maart 1981

Enigszins bewerkt door A. Klein